

Proloog

Vanaf de Golder Ranch Road Bridge bestudeerde Gerald Peasil zijn volgende vriendin. Hij hing met zijn elleboog uit het raampje van zijn bestelbus met draaiende motor en leunde met zijn wang op zijn onderarm. Hij streek met zijn lippen over de haartjes op zijn arm en rook de zilte, zurige geur van zijn huid, en van de aanraking en die zilte geur raakte hij een beetje opgewonden. Hij had geen haast om zich te gaan voorstellen. De voorpret van de ontmoeting hoorde bij de spanning.

De kleine vrouw had waarschijnlijk tussen de rotsen in de droge rivierbedding lopen zoeken en het te druk gehad om hem op te merken. Ze bezat niet alle kwaliteiten die de foto had beloofd. Er kwamen plukjes grijs haar onder haar kaki pet uit, dat wel, en als ze bleef staan om een steen te inspecteren leunde ze op haar stok, maar met die kaarsrechte houding kon ze bijna voor sexy doorgaan.

Het idee van een sexy oma schrok Gerald af, maar wat maakte het uit. Het was natuurlijk eeuwen geleden dat ze iets bij de hand had gehad, en de aandacht van een jonge vent was vast en zeker welkom. Door zijn nylon sportbroekje heen bracht hij zijn zaakje weer in orde, en hij moest aan zijn eigen moeder denken. Mam had hem daar altijd heel hard vastgepakt, zodat hij het wel uit zijn hoofd liet zichzelf aan te raken, totdat hij groot genoeg was om haar met haar speciale Amway-koekenpan op haar borstkas te rammen. Pa had dat altijd wel grappig gevonden, maar er altijd bij gezegd dat hij beter iemand van eigen formaat kon nemen. Maar wie tegen Gerald zei dat hij zichzelf niet mocht aanraken kon alvast zijn gebitsbeschermer in doen.

Aan het eind van de brug zwenkte Gerald naar links en reed rustig de steile helling af die tot de rand van de drooggevalle plas liep, vlak

voor een flauwe afdaling naar de rivierbedding. Een wiel noemden ze zo'n plas die na een overstroming achterbleef. Vlak voor de flauwe afdaling naar de droge rivierbedding zelf stopte hij. Hij bleef weer even zitten en keek de uitgestrekte zandvlakte met de kleur van nat beton af.

Het was half augustus en warm, maar het was allesbehalve een droge warmte. In de afgelopen dagen hadden de zomermoessons de woestijn afgeranseld, zodat op plaatsen waar de grond was verzaaid van regenwater stroompjes door het grotendeels droge zand liepen. Nog zo'n storm als die van gisteravond en de plas zou weer vollopen, zeker als die storm losbarstte in het Catalinagebergte in het oosten, waar de rivier ontsprong.

Maar vandaag kon je lopen in de rivierbedding, wat de vrouw nu ook deed. Terwijl Gerald haar observeerde verplaatste ze haar onderzoeksterrein naar onder de brug en verdween ze geleidelijk uit zicht. Geen reden tot zorg: als hij haar niet zag kon zij hem ook niet zien en had hij alle tijd om te bedenken wat hij eerst moest doen, en wat hij daarna moest doen, en daarna.

Hij zette de auto in de versnelling en reed het zandweggetje af dat naar de rivierbedding zelf liep. Vlak voordat het samengeperste zand overging in mul rivierzand stopte hij en keerde voorzichtig, zodat hij met de voorkant naar de helling stond. Zoals hij nu stond, met de achterkant naar de plas, kon hij makkelijk laden en lossen, en mocht ze onverwachts gezelschap hebben dan kon hij er alsnog als een speer vandoor gaan. Hij maakte zich niet druk of ze het geluid van de motor kon horen. Er liep nog een zandweggetje langs de rivier, zodat er soms andere auto's deze kant op kwamen, dus ze zou niet schrikken als ze zijn auto hoorde. Grote kans bovendien dat ze hardhorend was. Bij die gedachte ontsnapte er aan Gerald een soort gesnuif bij wijze van lachje.

Hij trok de handrem aan, stapte uit en checkte of het blauwe plastic douchegordijn netjes uitgevouwen lag op de vloer van de bestel en of de snoeren voor het vastbinden binnen handbereik lagen. Hij raapte een tang op die uit een zijvakje was gevallen. Voor alles een plek en alles op zijn plek. Toen hij alles keurig in orde had gebracht en klaargelegd haalde hij uit een doosje een rol duct tape, trok er een strook van vijftien centimeter af en drukte dat licht tegen zijn mouw-

loze shirt, zodat hij het direct bij de hand had als dat nodig was. Daarna duwde hij de deuren aan de achterkant dicht, maar hij sloot ze niet helemaal.

Hij controleerde nog een keer de heuvels aan beide kanten van de plas. Alleen een paar prefabhuizen die zich aan de overkant tegen de heuvels aanklampten. Mooie locatie, een maatpakket uit een natte droom. Je zat hier niet met het gedruvel dat je ergens anders soms had om ze in de bestel te krijgen. Hij voelde even aan het stukje folie dat aan een touwtje om zijn nek hing en stopte het onder zijn shirt.

Hij gleed met zijn rubberen teenslippers uit op het fijne grind van de helling naar de plas, maar herstelde zich. Hij duwde een vettige haarlok achter zijn oor, en nadat hij nog eens had gecontroleerd of alles goed zat voelde hij zich presentabel genoeg om zijn date te ontmoeten.

De vrouw raapte met haar dikke tuinhandschoenen steen voor steen op en bestudeerde ze. Sommige gooide ze weg, andere stopte ze in een stoffige olijfgroene rugzak die op een groter stuk rots lag, en ze leek Gerald niet op te merken. Goed teken dat ze hem negeerde. Als ze niet naar je keken wist je dat ze een beetje bang waren. Angst was een goed teken.

Hij keek toe hoe ze bukte en met één hand een stuk steen van zeker drie kilo oppakte. Ze draaide het een paar keer om. Misschien was ze toch niet zo oud.

Maar van dichterbij was het duidelijk: ja, dit zocht hij, van rijpe leeftijd. Geen rimpels maar lijntjes, door de droge woestijn, kaaklijn ietsje uitgezakt. Gerald's adem stokte toen hij zich voorstelde hoe hij zijn neus langs die kaak zou laten gaan. Het stukje borstkas dat boven haar t-shirt uitkwam was bespikkeld met sproeten. Zó mager en frêle was ze dat hij zich afvroeg of haar heupen niet zouden breken als ze haar benen spreidde. Het fantaseren over krakende botten wond hem opnieuw op. Ze nam haar pet af en veegde haar gezicht ermee af. Het haar, dat vanaf de brug op het eerste gezicht grijs had geleken, glansde helwit in het zonlicht van de late ochtend.

Door de weerkaatsing van het zonlicht voelde hij ineens weer hoe loeiheet het was. Op zijn minst veertig graden, misschien nog wel warmer. Bovendien vochtiger dan normaal, je voelde bijna de stoom van het natte zand opstijgen. Zijn hoofd jeukte, hij krabde, plukte het

resultaat onder zijn nagels vandaan terwijl hij zich voorzichtig een weg baande door de harder wordende smurrie van de rivierbedding.

Er rolde een zweetdruppel langs de binnenkant van zijn dij, en dat spoorde met het laagje vocht dat zich tussen de kussenachtige borsten van de vrouw vormde, daar waar haar katoenen blouse een v vormde. Een paar graden koeler zou het een stuk prettiger maken. De meeste lui van zijn club werkten 's avonds, maar als oudere vrouwen je specialiteit vormden moest je het ijzer smeden als het heet was. Tegen de tijd dat het donker werd hadden de senioren hun vroege voorstelling achter de rug en lagen ze in bed.

Hij dwaalde met zijn gedachten even ver weg van de plas, naar andere plaatsen en andere vrouwen. Terug in het hier en nu ontdekte hij tot zijn verbazing dat de vrouw naar hem keek. Geen 'hallo', geen vriendelijk gezwaai, nee, ze keek hem doordringend aan zonder met haar ogen te knipperen, met in haar linkerhand, halverwege een draai, die steen. Ze stond er zo roerloos dat hij ervan griezelde, weg wilde, het hele gedoe wilde afblazen. Maar toen bedacht hij dat er vandaag meer aan de orde was dan alleen zijn pleziertje.

'Hai,' zei hij. De neiging om aan zijn ballen te trekken was ondraaglijk, maar hij wist dat zoiets in een nieuwe relatie averechts kon werken.

'Hallo.' Haar volle, rijpe vibrato deed hem grandioos opzwellen. Ze had een aparte stem, niet hoog en licht zoals bij de meeste vrouwtjes, maar bijna even diep en krachtig als die van een man. Ze liet even haar blik vallen op de paal die zich onder zijn short omhoogwerkte. Ze schudde onwillekeurig met haar hoofd en trilde een beetje. Misschien had ze al een hele tijd geen stijve gezien. Misschien was ze wel opgewonden.

'Alles oké daar?' vroeg Gerald. Hij schoof zijn teenslippers heen en weer in het zand, boog de rubberen voorkant om, nonchalant, om een ontspannen indruk te maken en haar op haar gemak te stellen tot hij dichterbij kon komen.

Ze liet haar blik achter hem langs glijden, fixeerde die op de mesquitebomen langs de plas, intens, alsof ze in gebed was. Ze wilde iets zeggen, deed een mislukte poging om te hoesten maar bracht ten slotte een krassend geluid voort. 'Prima.' Haar wandelstok woelde zenuwachtig in het zand.

‘Het is warm vandaag, en het loopt al tegen de middag,’ zei Gerald. ‘U bent uitgedroogd voordat u het in de gaten hebt, en er is geen mens in de buurt.’ Bij die opmerking deed hij een stap dichterbij, niet recht vooruit maar iets naar rechts, als een coyote die met zijwaartse bewegingen de beste manier zoekt om zijn prooi te benaderen.

De vrouw ontkende niet dat ze alleen was. ‘Ik heb water bij me, in mijn rugzak.’ Ze wees ernaar, draaide haar hoofd, om naar de brug boven en achter zich te kijken, naar de enkele auto die kwam en ging. Gek eigenlijk dat de meesten nooit om hulp riepen, alsof ze liever dood waren dan zich doodschaamden omdat ze een stommitieit hadden begaan. Ze keerde zich weer naar hem, alsof ze bang was dat ze te lang had weggekeken. ‘Ik wil graag doorgaan met stenen zoeken. Alstublieft.’

‘En die stenen?’ vroeg Gerald, die zijn hoofd schudde en een stap dichterbij deed, dit keer iets naar links.

‘Ik hou van stenen.’

‘Bent u soms, hoe noem je dat ook alweer...’

‘Geoloog, bedoelt u dat?’ vroeg ze. Ze stond weer doodstil. Je kon je bijna voorstellen waar haar tong na het vormen van de ‘t’ was blijven liggen.

Stap dichterbij, iets naar rechts. ‘Dat is het, geoloog.’

‘Nee, alstublieft, laa-’. Ze bleef halverwege steken, alsof de werkelijkheid te hard tot haar zou doordringen als ze hem zou vragen te vertrekken. Alsof dat haar kwetsbaarheid nog eens pijnlijk duidelijk zou maken.

‘Oké, prima.’ Gerald moest niet veel hebben van gebabbel. Tijdens het gesprek was hij haar hoeksgewijs blijven benaderen, rechts, links, net als de stroompjes in het zand, zodat ze niet bang zou worden en de benen zou nemen. Soms konden zelfs de rijpere dames hem nog kloppen met hardlopen, en het was te warm om achter haar aan te gaan.

Maar de vrouw die daar zo onvoorbereid, alert maar besluiteloos stond, die haar wandelstok omklemd hield, liet hem tot op ruim een meter afstand naderen. Ze stond daar stokstijf, en dat bracht Gerald aan het weifelen. Toen schoot hem te binnen dat hij wel eens had gehoord over mensen die verlamd waren van angst. Zo zag ze eruit. Misschien kon hij haar als zo’n kartonnen pop onder zijn arm mee

naar de auto nemen. Weer ontsnapte hem een lachje. Later, als hij haar eenmaal in zijn macht had, ging hij dat haar nog eens vertellen.

De hand met de steen bewoog plotseling, greep hem steviger beet.

‘Lijkt best wel zwaar,’ zei Gerald. ‘Ik zal u een handje helpen.’

‘Nee.’ Ze moest het eruit persen, en het klonk meer als alsjeblijft.

Hij was nu dichtbij genoeg. Bliksemsnel overbrugde hij de afstand en sloeg de steen uit haar hand, zodat ze hem niet op zijn voet kon laten vallen. Hij deed een paar stappen terug om het effect op te nemen.

Zoals ze reageerde, nog steeds bewegingloos, kon ze zelf wel van steen zijn. Als ze niet bang werd viel er geen lol aan te beleven. Misschien was ze wel achterlijk of zoiets. Gerald likte langs zijn lippen. Een debiel had hij nog nooit gehad. Misschien tijd voor een directere boodschap. Hij trok aan het touwtje om zijn nek en haalde het in folie gewikkelde condoom dat eraan zat op. Niet dat hij een condoom nodig had, bewijs vonden ze toch niet, het was maar om ze te laten denken dat hij ze geen pijn ging doen. De vrouw keek strak naar het pakketje dat tegen zijn t-shirt lag. Misschien begreep ze het eindelijk.

Ze sperde haar ogen wijd open.

‘Waarom?’ vroeg ze, en nu stond de angst op haar gezicht te lezen, en hij wist dat die daar permanent intrek had genomen.

Geralds enige reactie was gegrom van inspanning toen hij de beslissende stap naar voren deed, haar pols greep en die achter haar rug draaide. Met zijn andere hand trok hij de duct tape van zijn shirt en plakte die over haar mond.

De vrouw zwaaide woest maar vergeefs met haar wandelstok, gewoon zo’n simpel stokje dat je bij de Home Depot kon krijgen, kon nauwelijks zwaarder zijn dan balsahout. Toen ze met die stok achter zich zwaaide en zijn heup raakte, voelde hij het nauwelijks. Die vijftien meter naar de auto was het linkste onderdeel. Als er een auto voorbijkwam en er keek toevallig iemand, dan zagen ze dat er gevochten werd. Maar ze was klein, en minder sterk dan hij had gedacht toen ze die steen optilde. Ze kon hoogstens haar voeten laten slepen, en dat deed ze dan ook uit alle macht. Gerald beukte met zijn knieën tegen de achterkant van die van haar zodat ze wankelde, zo ging de rest van de route tenminste sneller.

Nog een stevig knietje tegen haar achterste en daar ging ze, de auto in, ze bracht het douchegordijn in de war. Hij zag dat ze het opge-

droogde bloed daaronder had opgemerkt. Door de tape kon ze niet schreeuwen, ze maakte zich klein tegen de tussenwand. Dat gaf hem net genoeg tijd om de achterdeuren te sluiten, zodat hij haar achter slot en grendel had en mee naar huis kon nemen, zo'n drie kwartier rijden naar het noorden, bij San Manuel.

Nu ze veilig en wel in de auto zaten, de vrouw in elkaar gedoken en zo in shock dat ze niet eens merkte dat ze haar handen vrij had om de tape los te trekken, nam Gerald de tijd om haar wat beter te bekijken. De kaki pet was in de plas achtergebleven, de plukjes grijs haar die hij had gezien vielen nu in dikke grijze golven tot op haar schouders. Heel even was haar luide ademhaling het enige geluid in de bestelwagen. Op de een of andere manier had ze de stok weten vast te houden, en ze wees ermee naar Gerald. Ze had natuurlijk geen idee dat het er net zo dreigend uitzag als een eetstokje. Hij stak zijn hand uit, met de palm naar boven, hield haar blik vast.

‘Geef mij die stok, kom op, schatje. Geef me die stok. Ik doe je heus niks. Ik wou alleen maar even uit de zon. Babbelen over stenen.’ Hij stootte weer dat lachje uit en greep naar de stok, hernam zijn ademhaling. Door een felle pijnscheut in zijn handpalm moest hij de stok loslaten. Hij staarde verbaasd naar de diepe snee die van onderaan zijn wijsvinger tot bovenaan zijn pols liep. Hij keek toe hoe het bloed uit de wond sijpelde. Waar kwam dat nou vandaan? Hij kon zijn bloed niet in verband brengen met wat er volgens hem in zijn bestel gebeurde. Hij pijnigde zijn hersens om te begrijpen hoe het bloed daar terecht was gekomen en zag toen dat ze niet zomaar een wandelstok vasthad. Het was een stok met aan het uiteinde een lemmet, een lemmet dat met een scheermes een driehoek vormde, met een scherpe punt als hoek.

Hij zag het bloed voordat hij de pijn voelde, en de pijn voordat hij de woede voelde, toen de vrouw de tape tot halverwege haar mond afrukte en met het zichtbare stukje mond grimaste.

Ze dacht na. In die ene seconde waarin ze zag dat de pijn zijn bewustzijn binnenkwam dacht ze na. De seconde waarin het bizarre feit tot hem doordrong dat hij werd aangevallen door een vrouw die nog geen twee minuten geleden verlamd was door angst. De seconde waarin ze de woede zag opvlammen die aan zijn tegenaanval voorafging.

Door het opgedroogde bloed op de bodem van de auto wist ze dat ze niet zijn eerste was. Er moesten ergens lijken verstopt liggen. Ze bevond zich in de unieke positie dat ze dat bevestigd zag zonder alle juridische beperkingen rondom verhoor en verdediging. Maar hij was sterker dan ze had gedacht, en dit soort oefeningen was ze na al die tijd niet meer gewend. Iets minder sterk, reactiesnelheid iets lager, routine kwijt, en door de krappe omgeving van de bestelbus minder mogelijkheden dan ze had verwacht. Ze had zich niet die auto in moeten laten slepen, dat was een beoordelingsfout geweest.

Misschien had ze het al te ver laten komen, tijd om daarover na te denken had ze niet. Voorlopig moest ze haar veertig jaar conditietraining inzetten om te vechten of te...

Dat werd het, vechten. Ze kon geen kant meer op.